

прозрачната затаената и скрита в неговите смарагдни пазви най-свършената промисъл на живота, най-недостигаемия и върховен момент на битието. Сякаш некакво неотменимо фатално предубеждение е тласнало у нас жената в строгите неразрушими периметри на традиция и духовен гнет, вжн от които тя прехвърляла крак, ще бъде подвергната на всевъзможни неприятности.

Узурпаторите на феминизма посочват на жената като най сигурно и тихо прибежище семейния кжт. В изкуството трябва усилия, превъзможвания, преодоляване на неуспехи, амбиция и талант, а способна ли е жената, с своята така наречена от французите *léternel féminine* да се противопоставя, да надделее и обладае талисмана на победата?

Онези, които не сж вникнали действително в дълбините на женската душа, които не сж сжумели да раздиплат потайните кжтове на сърцето, дето покрай нежните и сантиментални фибри звучат и тези на твърдост, устойчивост и постоянство не отговарят в нейна полза.

Имаме ли ние жени поетеси, писателки или критички, както в другите културни страни, с такава свобода и непринуден замах, с истинска чародейна мощ в мислите и перото, с огнено-ни фрази, с ум, талант и дейност?

Натяквам се, на едно отстъпление, на едно малко противоречие като споменем думите на великия Мартен: „Духът, нравите, предразсъждаците и добродетелите имат своите корени в майчиното сърце“. Защото, ако жената у нас е тжй незабележана и слаба в полето на изкуството; ако висшите прояви у нея кжм творчество и волен замах сж парализирани; ако тя е обезсилена и отблъсната от най смислените и красиви прояви на живота, това до голяма степен се дължи на нейното вкоренено безсилие и неспособност да отжрси от себе си всека рутинна традиция и практицизма. Тя трябва да се модернизира не в облекло, маниери и флирт, по които тя в нищо не отстъпва на своите европейски сестри, а да се преобрази по дух и мисли.

Имаме ли ние една Еми Лоуел, която доведе до свършенство новата свободна форма на стиха, или Елена Булитл, представителка на имажинизма в начинающата, в твърде младата американска поезия? Или една Марсел Тинер, Марсел Виу в французката, Мери Синклер, Едит Вартон, Елизабет Робинс в английската, чийто дела и заслуги като писателки и феминистки сж известни и огромни.

Не, ние немаме подобни силни, способни и самостоятелни жени, които умеят да създадат един ореол от респект около името — жена, да го възвисят и осветлят с нетлена